

夏老板娘

เต้า
แท
เนีย
สาย
ลุย

3

ผู้แต่ง: ขิงฮือ 性质
ภาพประกอบ: Kitiya Tr.

เถาแก่เนี่ยสายลุย

เล่ม 3

聂老板娘

ชิงจื่อ

XingZhi's Ancient Chinese Novels

ลำดับที่ 3

เก้าแก่นิยายสายลุย

โดย ชิงจื่อ

พิมพ์ครั้งที่ 1 : พฤษภาคม 2564

พิมพ์ครั้งที่ 2 : ตุลาคม 2564

พิมพ์ครั้งที่ 3 : กุมภาพันธ์ 2565

พิมพ์โฆษณาครั้งนี้ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์ตามกฎหมายแล้ว

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ไม่อนุญาตให้สแกนหนังสือหรือคัดลอกเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูล

อิเล็กทรอนิกส์

เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากสำนักพิมพ์และเจ้าของลิขสิทธิ์แล้วเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ชิงจื่อ.

เก้าแก่นิยายสายลุย 3 เล่ม.— กรุงเทพฯ : จรัสสินทวงศ์การพิมพ์, 2564. 1,254 หน้า.—

(เก้าแก่นิยายสายลุย).

1. นวนิยายจีน. I. ชื่อเรื่อง.

895.13

ISBN 978-616-582-431-6

จัดพิมพ์โดย บริษัท มาร์โก้ มัสได้ จำกัด

บรรณาธิการและจัดจำหน่าย : บริษัท มาร์โก้ มัสได้ จำกัด

5/250 หมู่บ้านกลางเมืองมอนดิ คาไรโล ถนนเทศบาลสงเคราะห์ ลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

151. ชมจั่ว

พอเสียวหาวหาวกลับมา สวีชื่อกี๊รีบรับมาอุ้มไว้ เด็กหญิงหลับไป
ในอ้อมอกของท่านย่า ใครๆ เห็นต่างก็นึกเอ็นดู

เงินเยว่หั่นติดตามบิดามารดามางานนี้เช่นกัน นางไม่คิดว่าจะ
เจอโจทก์เก่าอย่างเนี่ยซวง มิใช่ว่าเจอข่าวลือเช่นนี้จะต้องเก็บตัวอยู่กับจวน
หลบหน้าผู้คนมิใช่หรือ ครั้นเห็นอีกฝ่ายปรากฏตัวก็ทำหน้าไม่ถูก สวีชื่อกี๊
ทำเป็นมองไม่เห็นนางและมารดา สูหยินเงินเองก็ไม่กล้าเข้ามาเป็นฝ่าย
ทักทายก่อน นับเป็นครั้งแรกที่ระหว่างสองตระกูลมีท่าทีห่างเหินต่อกัน

"อีกนานกว่าจะถึงเวลาอาหาร ระหว่างนี้พวกเราไปชมจั่วกัน
เถอะ"

สูหยินผู้เฒ่าเงินที่วันนี้อารมณ์ดีเป็นพิเศษเย้ยชวนทุกคน สวีชื่อกี๊
ไม่ไปเพราะเสียวหาวหาวหลับอยู่ เกรงว่าเสียงจั่วจะทำให้นางตกใจตื่น
เนี่ยซวง จึงเดินตามบรรดาแขกสตรีไปนั่งชมจั่วด้วยกัน

วันนี้เนี่ยซวงสวมชุดสีชมพูอ่อนปักลายดอกเหมยเรียบง่าย เรือน
ผมหนานุ่มเกล้าเป็นมวยเมฆคล้ายดูอ่อนหวาน ปักด้วยเครื่องประดับหยก
ล้ำค่าที่ซ่งฉีหลินเคยมอบให้ แม้จะกำลังตั้งครรภ์แต่ก็ดูงดงามเฉิดฉายจน
คนต้องหันกลับมามองซ้ำ เนี่ยซวงมิได้มีท่าทางประหม่าแม้จะมาตาม
ลำพัง นางเพียงให้เสียวซ่านช่วยประคองเดินมานั่งที่เวทีจั่วอย่างระมัดระวัง
บรรดาผู้เฒ่าอื่นจะกินมักจะสร้างโรงจั่วเอาไว้ในบริเวณบ้าน ตระกูลเงินก็
เช่นกัน

จั่วกำลังจะเริ่ม วงปีพาทย์ต่างก็บรรเลงดนตรีสร้างบรรยากาศ
บรรดาสุภาพสตรีสูงศักดิ์ต่างก็กระซิบกระซาบกันเบาๆ บางคนยังหันมา

มองนางด้วยหางตาอย่างดูแคลน เนี่ยชวงคลี่ยิ้มแล้วจ้องกลับไปตรง ๆ ทำเอาพวกนางหลบสายตาทักันงูบวบ คนเหล่านี้มีอะไรให้ต้องสนใจกัน มีแต่แก๊งกับคนที่อ่อนแอกว่าเท่านั้น เนี่ยชวงนั่งร่ออย่างผ่อนคลาย แลดูสงบเยือกเย็น

เงินเยว่หั่นได้แต่แอบมองอยู่ห่าง ๆ ในใจบอกไม่ถูกว่ารู้สึกอย่างไร นางหวังจะเห็นเนี่ยชวงไม่อาจเงยหน้าสบตาผู้คนได้อีกตลอดชีวิต เหตุใดอีกฝ่ายกลับดูไม่สะทกสะท้านเลยแล้ว มีข่าวลือแบบนี้ยังนิ่งเฉยอยู่ได้ ช่างไร้ยางอายจริง ๆ ครั้นเห็นสวีซือไม่ได้มาด้วยก็เห็นเป็นโอกาสดีที่จะเสียตีสิจึงผลจากมารตามานั่งข้าง ๆ

ที่นั่งข้างกายเนี่ยชวงยังว่าง ครั้นเห็นเงาคนนั่งลงข้าง ๆ จึงหันมาดู พอเห็นเป็นเงินเยว่หั่นนางก็เบือนสายตากลบอย่างไม่สนใจ ในใจออกจะระอาเสียด้วยซ้ำ เงินเยว่หั่นนั่งลงแล้วก็ยิ้มเยาะพลางเอ่ย

"ทำเรื่องงามหน้าถึงเพียงนี้ยังกล้าเสนอหน้ามาออกงานอีกหรือ"

นางกลัวผู้อื่นจะได้ยินว่าตนเป็นฝ่ายมาหาเรื่องก่อนจึงลดเสียงลง เนี่ยชวงยังคงมองตรงไปทางเวทีโดยมิได้หันมาเหลือบแลนางแม้แต่ নয়

"คุณหนูเงิน ข้าขอแนะนำด้วยความหวังดี จากนี้เจ้าควรอยู่เฉย ๆ ทำตามที่บิดามารดาต้องการ อย่าสร้างเรื่องเดือดร้อนให้ตัวเองและครอบครัวอีกเลย"

"อี! สร้างเรื่องเดือดร้อน! ล้วนเป็นเจ้าที่ทำลายชีวิตข้า อย่างนี้กว่าข้าไม่รู้ ที่ซึ่งเหรินบอกเลิกงานแต่งเพราะเจ้าเป็นคนเชื่อมสัมพันธ์ให้ข้ากับองค์หญิงอานเล่อไช่หรือไม่!"

"คุณหนูเงินดูท่าจะความจำไม่ค่อยดี เหตุการณ์ในงานวันเกิดท่านโนวเกิดขึ้นได้อย่างไรเจ้าจำไม่ได้แล้วหรือ เป็นข้าที่ไปพนทะนาชาว

ลือไร้สาระในงานวันเกิดเจ้าภาพหรือ พอเกิดเรื่องยังคิดว่าหย่งอันไหวยัง
อยากรได้เจ้าเป็นลูกสะไ้หรือ ท่านไหวไม่เอาผิดเจ้าก็ถือว่าเมตตามากแล้ว
คุณชายรองบอกเลิกงานแต่ก็ถือว่าสมควรแล้ว ใครจะอยากรได้ภรรยาที่มี
สมองเท่าเมล็ดด้วกัน ขอถามเจ้าว่าข้าลงมือทำอะไรเจ้าหรือ ล้วนเป็นเจ้าที่
ทำตัวเอง"

นักแสดงเริ่มขึ้นเวที จั๊วบทแรกกำลังจะเริ่ม สุหยินเงินมองหาลูก
สาว พอเห็นนางนั่งอยู่ข้าง ๆ เนี่ยซวงก็น้ำเสีย รีบเดินเข้ามาหา

"สุหยินน้อย เยว่หลันไม่ได้มารบกวนท่านใช่หรือไม่ จั๊วจะเริ่มแล้ว
เชิญท่านดูตามสบายเถอะ"

นางคว้ามือลูกสาวตั้งให้ลุกขึ้น ทว่าเงินเยว่หลันสะบัดมือมารดา
ออก

"ไ้รยางอาย! นังหญิงแพศยา! เป็นเจ้าที่แย่งพี่ฉีหลินไปจากข้า
ยามสงครามพี่ฉีหลินไปออกศึก เจ้าไม่ได้อตามไปด้วยกลับตั้งครรภกับชาย
อื่น แล้วดูสภาพเจ้าตอนนี้ ผู้คนเล่าลือเรื่องฉาวโฉ่ของเจ้าไปทั่ว ยังมีหน้า
มาลอยหน้าลอยตาอยู่ที่นี้อีกหรือ!"

เงินเยว่หลันลูแก็้โทะสะ ชี้นิ้วตำเนี่ยซวงกลางโรงจั๊ว ผู้คนละความ
สนใจจากบนเวทีหันมาจับจ้องคู่กรณีทั้งสองเป็นตาเดียว สุหยินเงินตกใจ
จนหน้าซีดเขียว รีบเอ้อมมือไปกระตุกแขนลูกสาวทำท่าจะลากนาง
ออกมา เงินเยว่หลันขึ้นตัวตั้งท่าจะเอาเรื่องต่อ แต่พอเห็นสายตาคนรอบ
ข้างจึงค่อยรู้สึกตัว นี่เป็นงานมงคลของผู้อื่น มาก่อเรื่องเช่นนี้ไม่ดีนัก นาง
จึงยอมเดินตามมารดาออกมา

"เจ้าเป็นบ้าอะไรขึ้นมหรือ ไปยุ่งกับนางทำไม"

มารดาคุณางสีหน้าจริงจังหลังจากจูงนางออกมาข้างนอก

"ท่านแม่! ข้ามาคิดดูแล้ว ต้องเป็นฝีมือนางแน่ๆ ที่ตั้งใจผูกค้าย แดงระหว่างซึ่งเหินกับองค์หญิง ตัวนางแย่งพี่ฉีหลินไปไม่พอ ยังแย่งซึ่งเหินไปให้สหายของนางอีก ท่านจะให้ข้ากล้ำกลืนความแค้นนี้ได้อย่างไร"

"ไม่มีใครทำอะไรทั้งนั้น! อาหลัน เจ้ายังไม่รู้ตัวอีกหรือ หากยังไม่รู้จักควบคุมอารมณ์ ไม่หยุดพูดจาไร้สาระ เจ้าจะอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้อย่างไร คนพวกนี้ไม่มีใครดีพร้อม ล้วนแต่มีความคิดต่ำช้าในจิตใจ แต่ไม่มีใครพูดอะไรโง่ ๆ อย่างเจ้า เมื่อไหร่เจ้าจะโตเป็นผู้ใหญ่เสียที!"

พูดจบฮูหยินเงินก็หลังน้ำตา เงินเยว่หลันไม่เคยเห็นมารดา ร้องไห้มาก่อนก็ตกใจจึงไม่ได้เถียงอีก ฮูหยินเงินหยิบผ้าเช็ดหน้าขึ้นมาซับ น้ำตาแล้วยืนสงบสติอารมณ์อยู่ครู่หนึ่งจึงค่อยพาเงินเยว่หลันกลับเข้าไปในโรงจิว สองแม่ลูกหาที่นั่งอยู่แถวหลัง จิวเริ่มเล่นไปได้พักหนึ่งแล้ว พวกนางเพิ่งเข้ามาจึงตามเนื้อเรื่องไม่ค่อยทัน ทว่าดูไปได้สักครู่หนึ่งสองแม่ลูกก็เริ่มขมวดคิ้ว

ตัวเอกหญิงในเรื่องร้องไห้คร่ำครวญยามที่ชายคนรักไปแต่งงาน กับหญิงอื่น เขาเป็นทหาร ยามที่ไปออกศึกนางก็เฝ้ารอเขากลับมาแต่งงาน ด้วย แต่ฝ่ายชายกลับมาพร้อมกับสตรีอื่น พวกเขาเป็นดั่งหมยเขี้ยวม้าไม้ไผ่ แม้มิได้มีคำมั่นสัญญาแต่ก็ย่อมรู้กันว่าฝ่ายหญิงคิดอย่างไร พอจบฉาก ก็คั่นด้วยดนตรีบรรเลง เงินเยว่หลันหันไปสบตากับมารดา

"ไม่มีอะไรหรอก คงเป็นเรื่องบังเอิญกระมัง"

ฮูหยินเงินปลอบใจลูกสาว เรื่องราวแบบนี้ก็เห็นได้จากนิยาย ประโลมโลกทั่วไปมิใช่หรือ นางกุมมือบุตรสาวไว้รอชมจิวต่อ ทว่ายิ่งดูเนื้อเรื่องกลับคล้ายคลึงกับชีวิตเงินเยว่หลันอย่างน่าประหลาด ครอบครัวยของตัวเอกหญิงไปขอร้องครอบครัวยฝ่ายชายให้แต่งงานเป็นภรรยาเอกอีกคน

ทว่าฝ่ายชายปฏิเสธทั้งที่ยังวางแผนจะพาภรรยาหนีการแต่งงานไป แต่ภรรยาโกรธครอครบครวสวามีจึงหลบหนีไปเสียก่อน ทั้งให้สามีต้องตามหาเป็นปี ระหว่างนั้นก็ได้แต่ปีติบั้งผู้อื่น โทกกว่าเขาพาภรรยาไปอยู่ด้วยที่ชายแดน

เงินเยว่หลันทำท่าจะลุกขึ้นโวยวายทว่ามารดาอุดแขนไว้ แค้วดำเนินมาถึงตอนนี้บรรดาผู้ชมต่างก็เริ่มซุบซิบกัน เรื่องราวที่ตระกูลเงินตั้งใจจะให้เงินเยว่หลันแต่งเข้าไปภรรยาเอกอีกคน มีใครไม่รู้เรื่องบ้างตอนนี้นางแทบจะคุมสติไม่ไหวแล้ว นางทั้งโกรธและอับอาย ยิ่งเหลือบไปเห็นเนี่ยชวงนั่งชมจิ้งด้วยท่าทางสบาย ๆ ก็ยิ่งโมโหจนแทบอยากเข้าไปชนหน้า เงินเยว่หลันสั่นไปทั้งตัว สุหยินเงินจึงกอดนางไว้

"ไม่เป็นไร มีแม่อยู่ทั้งคน เจ้าอยู่เฉย ๆ หากมีคนจงใจเล่นงานเจ้า แม่ยอมไม่ปล่อยเอาไว้แน่"

สุหยินเงินปลอบลูกสาว นางเริ่มตระหนักว่าเงินเยว่หลันกำลังถูกคนเล่นงาน และคนผู้นั้นยอมเป็นใครไปไม่ได้นอกจากสะใภ้ของท่านโหวเนี่ยชวง!

152. สูหยินเงิน

ในที่สุดสองแม่ลูกก็ไม่อาจทนดูจิ้งจอกจนจบได้ เพียงเรื่องดำเนินมาถึงตอนที่บิดาของฝ่ายชายและฝ่ายหญิงตกลงใจจะให้นางแต่งงานกับลูกชายคนรอง สูหยินเงินก็จึงลูกสาวออกจากโรงจิ้งด้วยความอดสู หากเงินเยว่หลานได้แต่งงานกับช่งเหรินก็แล้วไปเถอะ แต่นั่นจนถึงบัดนี้นางก็ยังไม่ได้ลงเอยกับใคร หากเรื่องที่มิได้พี่ชายก็แต่งงานกับน้องชายแพรงพรายออกไป นางจะยังมีหน้ามาหมายกับใครได้อีกหรือ ผู้คนมีแต่จะหัวเราะเยาะ สูหยินเงินลงเอยอยู่ครู่ใหญ่ก็กลักรู้สึกความอาย ให้คนไปเชิญลูกสะใภ้ของสูหยินผู้เฒ่าเงินออกมาพูดคุย นางเป็นนายหญิงคนปัจจุบันของจวนและรับผิดชอบการจัดงานเลี้ยงในวันนี้

สูหยินเงินยุ่งมาทั้งวัน พอมีเวลาได้พักขมจิ้งถึงตอนสนุกกลับถูกขัดจังหวะ พอรู้ว่าสูหยินเงินมีธุระเร่งด่วนจะพูดคุยด้วยก็รู้สึกไม่พอใจ แต่ด้วยมารยาทจึงไม่แสดงท่าทีใด นางเฝ้าถามตามประสาเจ้าบ้านที่ดี

"สูหยินเงินไม่ขมจิ้งหรือ เรียกข้าออกมาไม่ทราบมีเหตุเร่งด่วนอันใด"

สูหยินเงินยิ้มเจื่อน เหตุใดจะพึงถ้อยคำเสียดสีในวจาไม่ออกเล่า แต่มาถึงขั้นนี้แล้ว เพื่อลูกสาวนางได้แต่เดินหน้าต่อไป

"คุณะจิ้งในวันนี้ไม่ทราบสูหยินเงินว่าจ้างมาจากที่ใด ข้าเกรงว่างานวันเกิดของสูหยินผู้เฒ่าจะกลายเป็นช่องทางในการทำลายชื่อเสียงบุตรสาวข้า"

สูหยินเงินแม้จะมารยาทดีแต่มีไซ้คนคุยด้วยง่ายนักร นางเลิกคิ้วก่อนถามกลับเสียงเรียบ

"ไม่ทราบสฺหยนเณต้งใจจะกล่าวล้งใดหรือ"

"เนื้อหาในจ้งเป็นการจ้งใจใส่รายบุตรสาวข้า หากไม่รบกวน
เกนไปสฺหยนเณโปรดให้พวกเขาหยุดเล่นเถด หรือม่กัล้งให้พวกเขาเล่น
เรื่องอื่นที่เป็นที่นยมแทนได้หรือไม่"

สีหน้าของสฺหยนเณเริ่มม่มีรอยยิ้มให้เห็น

"สฺหยนเณ งานวันเกดสฺหยนผู้เฒ่าข้าตระเตรียมมาเป็นเดือน
เพียงเพราะเนื้อหาจ้งม่ถูกใจบุตรสาวท่านก็จะล้งให้พวกเขาเลิกเล่นได้หรือ
ท่านเห็นแม่สามีข้าและแขกเหือที่น้งอยู่ในนั้นเป็นตัวอะไร"

"สฺหยนเณได้โปรดเห็นใจ ท่านเองก็มีบุตรสาวใช้หรือไม่ ลูกสาว
ถูกร้งเก คนเป็นแม่จะทนดูได้หรือไม่"

สฺหยนเณได้ฟังก็หัวเราะท้งที่ไม่มีอะไรน่าขัน

"สฺหยนเณ ท่านล้งเกดหรือไม่ เหตุใดสฺหยนน้อยจวนหย่งอันโหว
จ้งม่มีใครน้งด้วย"

สฺหยนเณมีสีหน้าแงง นอกจากเรื่องออกเรือนของเณเยว่หลัน
นางก็ม่ได้ติดตามข่าวสารมากนัก สฺหยนเณเห็นสีหน้าของอีกฝ่ายก็นึก
เวทนา จ้งช่วยไขข้อสงสัย

"มีคนปล่อยข่าวลือว่านางท้งกับชายอื่นในยามที่แม่ทัพช้งไป
ออกรบ ข้าม่รู้ว่าระหว่างบุตรสาวท่านกับนางมีเรื่องบาดหมางอะไรกัน แต่
คนปล่อยข่าวลือเสีย ๆ หาย ๆ เกียวกับนางนั้นก็ือบุตรสาวของท่านเอง"

สฺหยนเณมีสีหน้าท้งตกใจและประหลาดใจ ที่ผ่านมาเณเยว่
หลันก็อยู่ในสยตานางมาตลอด แล้วนางไปก่อเรื่องเลวร้ายเช่นนี้เมื่อใด
กัน

"ม่...ม่จ้ง...นางจะทำเช่นนั้นได้อย่างไร"

ซึ่งจื่อ

"ในงานเลี้ยงที่บ้านตระกูลหัน นางกล่าวกับมิตรสหายว่า มีสะใภ้
ขุนนางคนหนึ่งสามีไปรบที่ชายแดนแต่ภรรยาไปโผล่ที่เมืองอื่น พอกลับมา
ก็ตั้งครวร์ บังเอิญบุตรสาวข้าก็อยู่ในกลุ่มนั้น เรื่องนี้ลือกันไปทั่วมาลักระยะ
หนึ่งแล้ว"

"อาจจะเป็นเรื่องเข้าใจผิด ลูกสาวข้าอยู่แต่ในเมืองหลวง จะไปรู้
เรื่องเหล่านั้นได้อย่างไร"

"ลูกสาวท่านจะล่องรู้มาจากไหนไม่สำคัญ แต่ที่สำคัญคือ
ข้อความเหล่านั้นล้วนออกมาจากปากนาง สุหยินจิน บุตรสาวท่านคิดจะ
เล่นงานผู้อื่น ก็ต้องเตรียมใจหากจะโดนเอาคืน หลักการง่าย ๆ เช่นนี้ข้าคง
ไม่ต้องอธิบาย"

"แต่...แต่ถึงอย่างนั้นนางก็ไม่ควรทำลายชีวิตลูกสาวข้าเช่นนี้
สุหยินจินได้โปรดเห็นแก่ข้าสักครั้ง สั่งให้คณะจิวหยุดแสดงเถิด"

สุหยินจินฟังแล้วได้แต่นึกเย้ยหยัน ลูกสาวนางทำลายชีวิตผู้อื่น
ไม่เป็นไร แต่ผู้อื่นจะตอบโต้ลูกสาวนางไม่ได้ หากลูกสาวนางจะมีนิสัย
อย่างนี้ก็ไม่แปลก

"ท่านเข้าใจผิดแล้ว จั้วนี้มีไช่ฝีมือสุหยินน้อยจวนไหว นางเพียงมา
ร่วมงานในฐานะแขกคนหนึ่งเท่านั้น นอกจากนางแล้วคนอื่น ๆ ในจวน
หย่งอันไหวเหมือนจะยังไม่รู้เรื่องข่าวลือ หาไม่แล้วท่านไหวและสุหยินคงไม่
นิ่งเฉยอย่างนี้แน่ จั้วคณะนี้เป็นองค์หญิงอานเล่าเป็นผู้พระราชทาน ข้าคง
ไม่บังอาจกระทำการขัดต่อพระประสงค์ "

พอสุหยินจินได้ฟังก็แทบลมจับ เรื่องนี้ดูท่าจะลุกลามไปใหญ่โต
ถึงขนาดองค์หญิงอานเล่ายื่นมือเข้ามายุ่งเกี่ยว สุหยินจินเห็นสุหยินจิน
ยังคงยืนนิ่งอย่างตกตะลึงก็เอ่ยขอตัวแล้วรีบกลับเข้าไปในงาน

ฮูหยินเงินค๋อย ๆ คิดทบทวนเรื่องราวที่เกิดขึ้น ตอนที่นางเดินกลับไปหาเงินเยว่หลันที่นั่งรออยู่ในสวนอย่างโดดเดี่ยว นางก็ได้คำตอบให้กับตัวเอง

เรื่องราวที่เกิดขึ้นล้วนเป็นเงินเยว่หลันชักนำมาทั้งสิ้น นางเล่นเกมเนี้ยชวงโดยที่อีกฝ่ายไม่ได้ตอบได้ นับเป็นความเมตตาอย่างสูงแล้วเงินเยว่หลันนั่งชมดึกควั่นวน้ำอวยูที่โต๊ะหิน พอเห็นมารดาก็ผุดลุกขึ้นอย่างกระวนกระวาย

"ท่านแม่! เป็นอย่างไรบ้างเจ้าคะ"

ฮูหยินเงินมองลูกสาวตัวเอง เงินเยว่หลันดีแต่ก่อเรื่อง แต่เมื่อเกิดปัญหานางมักจะหลบอยู่ข้างหลัง คอยให้บิดามารดาออกหน้าคลี่คลายให้เสมอ ครั้งนี้ก็เช่นกัน นางตั้งใจปล่อยข่าวลือเสื่อมเสียของจวนไหวโดยไม่เห็นแก่ความสัมพันธ์อันยาวนานของสองตระกูล มีหน้าซ้ำในฐานะสตรีด้วยกัน นางยังสร้างข่าวลือน่ารังเกียจเช่นนี้ออกมาทำลายฝ่ายตรงข้ามฮูหยินเงินรู้สึกผิดหวังในตัวลูกสาวเหลือเกิน

"กลับ!"

ฮูหยินเงินเอ่ยเสียงห้วน นางรู้สึกผิดหวังอับอายจนไม่กล้าอยู่คู่หน้าผู้คน

"ท่านแม่! แล้วจี้วนั้น! จะปล่อยให้ผู้คนเข้าใจผิดเช่นนี้ไม่ได้!"

พอรู้ว่ามารดาเจรจาไม่สำเร็จ นางก็ขึ้นเสียงทันที นางจะไม่ยอมเป็นตัวตลกให้คนอื่นหัวเราะอีก

"ถ้าเช่นนั้นเจ้าก็ไปพูดกับฮูหยินเงินเองเถอะ จี้วนี่เป็นองค์หญิงอานเล่อประทานมาให้ เจ้าสั่งให้นางทำอะไรนางก็ต้องทำตามอย่างนั้นหรือ ไหนจะเรื่องสะกั่วน้ำใจ เป็นเจ้าที่ปล่อยข่าวลือว่าลูกในท้องของ

ชิงช้า

นางมิใช่ลูกของแม่ทัพซ่ง เจ้าบ่าวไปแล้วหรือ คิดว่าหากเรื่องนี้ไปถึงหูท่านโหว ตระกูลซ่งกับตระกูลเงินจะเป็นอย่างไร ต่อให้เจ้าแบกหนามไปคุกเขา ขอรับโทษ ท่านโหวจะยังให้อภัยหรือ"

พอเงินเยว่หลันรู้ว่ามารดารู้ความจริงทั้งหมดแล้วก็ตกใจ นางเข้าไปกอดแขนมารดาร้องไห้

"ท่านแม่ ท่านจะปล่อยให้เป็นเช่นนี้ไม่ได้ ท่านจะต้องทำอะไรสักอย่าง ข้าไม่อยากถูกชาวบ้านหัวเราะเยาะอีกแล้ว"

ฮูหยินเงินบัดมีลูกสาวออกแล้วทำท่าจะก้าวออกจากงาน เงินเยว่หลันเห็นท่าทางไม่แยแสของมารดาก็โกรธ

"ดี! ในเมื่อท่านแม่ไม่คิดจะช่วย ข้าก็จะจัดการทุกอย่างด้วยวิธีของข้าเอง"

เงินเยว่หลันเดินกระต๊อบเท้ากลับเข้าไปในโรงจิว ฮูหยินเงินพยายามจะคว้าตัวนางเอาไว้แต่ก็ไม่ทัน จึงได้แต่ต้องวิ่งตามเข้าไป บนเวทีเนื้อเรื่องกำลังดำเนินมาถึงตอนที่ตัวเอกหญิงของเรื่องใกล้จะได้แต่งงานเข้าบ้านคนที่ตนรักแม้ว่าจะต้องแต่งงานกับน้องชายของเขาแทนก็ตาม กระนั้นนางก็ยังไม้อาจจะวางความรู้สึกที่มีให้กับคนพี่ได้ จึงวางแผนจะใส่ร้ายศัตรูหัวใจของตนว่าคบขี้ฉ้อชาย แต่น้องชายของเขาจับได้เสียก่อนจึงเอ่ยปากขอยกเลิกงานแต่ง คนในโรงจิวซุบซิบกันจนเกิดเสียงอึงอล เรื่องที่เงินเยว่หลันอยากแต่งให้ชิงฉีหลินนั้นใคร ๆ ก็รู้ แต่คาดไม่ถึงว่านางคิดจะแต่งชิงเหรินโดยมีจุดประสงค์แอบแฝงเช่นนี้ ต่อให้ในความเป็นจริงเงินเยว่หลันอาจจะไม่ได้มีความคิดต่ำช้าเหมือนในจิว แต่บทละครก็ขึ้นไปในทางนั้นเสียแล้ว ต่อให้มีสิบปากก็ยากจะแก้ตัว

ตอนที่เงินเยว่หลานเดินกลับเข้ามา ทุกคนต่างก็แอบมองนาง เมื่อครู่ตอนนางกับมารดาเดินออกไป พวกเขาก็สะกิดกันดูไปที่หนึ่งแล้ว คาดไม่ถึงว่านางยังจะมีหน้ากลับมา ทุกคนรู้สึกวุ่นวายเรื่องจี้วในวันนี้ช่างเข้มข้นเสียเหลือเกินจนแทบแยกไม่ออกจากชีวิตจริง นางเดินมาหยุดอยู่หน้าเวที โดยมีสายตาทุกคนจับจ้อง ยามที่กำลังโมโหไม่ว่าอะไรนางก็ไม่กลัวเกรง แม้ในโรงจี้วจะเต็มไปด้วยสตรีจากตระกูลใหญ่ก็หาได้ทำให้นางหวั่นเกรงไม่

ในความคิดของนาง นางมิได้ทำอะไรผิด เรื่องแต่งให้ชิงเหลือนก็ล้วนเป็นบิดามารดาจัดการ เรื่องที่นางพูดตอนงานวันเกิดท่านโหวก็เป็นเรื่องจริงที่จี้วโหวไม่ยอมรับ แม้แต่ข่าวลือข่าวโฉงของนี่ยชวงก็เป็นแม่ใหญ่ของนางที่ออกปากพูดเอง เหตุใดเกิดเรื่องขึ้นมา ทุกคนกลับโทษว่าเป็นความผิดของนาง แม้แต่มารดาก็ไม่เว้น

"นี่ยชวง! วันนี้ข้าจะลากเจ้าลงน้ำคร่ำไปด้วยกันให้ได้"

นางกัดฟันพูดกับตัวเองก่อนจะตะโกนร้อง

"เนื้อเรื่องในจี้วเป็นเรื่องโกหกทั้งเพ มีผู้ไม่ประสงค์ดีคิดจะทำลายชื่อเสียงข้า ทุกท่านโปรดให้ความเป็นธรรมด้วย"

บรรดานักแสดงต่างก็งุนงงที่อยู่ดีๆ ก็มีคนมาขัดจังหวะ พวกเขาจึงหยุดแสดง แม้แต่ดนตรีก็หยุดบรรเลง ในโรงจี้วจึงบังเกิดความเงียบงันไปครู่หนึ่ง สุหยินเวินพอได้สติก็รีบลุกขึ้นมาแก้ไขสถานการณ์

"คุณหนูเงิน มีอะไรไว้ค่อยพูดค่อยจากันเถอะ จี้วกำลังสนุก เจ้าอย่าคิดเป็นจริงเป็นจังไปเลย ไม่มีใครคิดว่าหมายถึงเจ้าหรอก"

ถึงปากจะพูดอย่างนั้นแต่ในใจของสุหยินเวินกลับกำลังกดดันว่าเงินเยว่หลานไม่มีขึ้นดี

ชิงจื่อ

สววรรค์...เหตุใดจึงส่งสองแม่ลูกคุณี่มาป่วนงานเลี้ยงของนางด้วย!

153. ทูล

เงินเยว่หลันไม่มีที่ท้าวจะสนใจคำเกลี้ยกล่อมของฮูหยินเวิน นางยังคงกล่าวต่อ

"ทุกท่าน เรื่องที่ข้าทำข้ายอมกลักรับ ข้าพลีถือว่าภรรยาขุนนางคนหนึ่งตั้งครรรค์โดยมิได้อยู่ร่วมกับสามี ข้าเป็นคนพูดจริง เรื่องนี้คนในครอบครัวเดิมของนางเป็นคนพูดออกมาจากปาก ท่านก็คงรู้ว่าหมายถึงใคร หลักฐานที่ปรากฏย่อมสอดคล้องกับข้อกล่าวหาของข้าทุกประการ"

สายตาทูกู่ข้าเลื่องไปทางเนี่ยซวง ทว่านางไม่มีท่าทางร้อนรนสักรัด ดวงหน้างามแฉล้มมองเหม่อไปไกลติดจะอารมณ์ดีเสียด้วยซ้ำ พอรู้สึกตัวว่าเป็นเป้าสายตาก็แสวงทำท่าประหลาดใจ นางค่อย ๆ ลูกขึ้นยืนแล้วยิ้มให้ทุกคน

"อ้อ! ข้าเพิ่งรู้ว่าคุณหนูเงินหมายถึงข้าอย่างนั้นหรือ ต้องขอขอบคุณเจ้าที่ช่วยสอดส่องเรื่องในครอบครัวให้จวนหย่งอันโหวของเรา ท่านโหวและฮูหยินดูเหมือนจะยังไม่ทราบเรื่อง แต่คุณหนูเงินไม่ต้องห่วง ข้าจะรายงานโดยไม่ตกหล่นเลย"

เสียงหัวเราะดังเล็ดลอดออกมาจากหมู่ผู้ชม เงินเยว่หลันโกรธจนกำหมัดแน่น

"ข้าพูดเรื่องจริง! เจ้าไม่ต้องมาทำเป็นเล่นลั่น"

เนี่ยซวงหัวเราะ ก่อนจะกล่าวอย่างใจเย็น

"คุณหนูเงิน หากท่านอยากจะให้ผู้อื่นเชื่อว่าจาของท่าน ต้องเริ่มต้นจากการแยกแยะเรื่องจริงออกจากเรื่องแต่งให้ได้เสียก่อน ตอนนี้ทุกคนกำลังขมจืด ไม่มีใครคิดว่านั้นคือเรื่องราวในชีวิตจริงของท่าน"